

VA TOT SOL

per RUDYARD KIPLING

El Gat digué:
—Oh ma Enemiga, Dona de mon Enemic, on és anada la Vaca Salvatge? La Dona rigué i digué:
—Salvatge, fill del Bosc Salvatge, no t'en al Bosc, d'on vénis; perquè jo t'he lligat els meus cabells, he guardat el foc màgic, i a la Caverna no tenim ja més amics ni de servidors.
El Gat digué:
—Jo no sóc pas un amic i jo no sóc pas un servidor. Jo sóc el Gat que va tot sol i desitjo entrar dins la vostra Cova.
La Dona digué:
—I doncs, per què no vas venir la primera nit amb el Primer amic?
El Gat s'empipà molt i digué:
—El Gos Salvatge t'ha vingut amb moltes històries de mi?
Llavors la Dona rigué i digué:
—Tu ets el Gat que va tot sol i tots els teus són bons per a tu. Tu no ets amic de cap servidor. Ho has dit tu mateix. Vés, doncs, si tots els llocs et van bé, a veure si et fa al teu gust.
Llavors el Gat féu semblant d'entristir-se i digué:
—Així, doncs, no entraré mai a la Cova? No m'asseuré mai vora el foc que m'ha servit de calor? No beuré mai llet tèbia i blanca? Vós sou ben entenimentada i ben bella. Vós no hauríeu de fer al·lusió tan sols a un Gat.
La Dona respongué:
—Jo sabia que era entenimentada, però tu no ho sabia pas. Sigui. Si mai pronuncies un sol mot en elogi meu, podràs entrar a la Cova.
—I si en pronuncies dos? — digué el Gat.
—Això no passarà mai—digué la Dona— però si dic dues paraules en elogi meu, podràs assegurar-vos vora el foc, dins de la Cova.
—I si dius tres paraules?—digué el Gat.
—Mai no passarà—digué la Dona— però si dic tres paraules en elogi teu, podràs beure llet tèbia i blanca, tres cops al dia, per sempre.
Llavors el Gat arquejà el llom i digué:
—Que la cortina que tanca la Cova, que el foc que crema al fons i els tupins de fusta arreglats vora el foc siguin testimoni d'això que ha jurat la meua Enemiga, Dona del meu Enemic.
I se n'anà pels Camins Mullats dels Boscos Salvatges, remenant la cua i tot el cos.
Aquella nit, quan l'Home, el Cavall i el Gos tornaren de cacera, la Dona no parlà del tracte que havia fet amb el Gat, de por que no els agradés.
El Gat se n'anà molt lluny i s'amagà entre les Moltes Mullades dels Boscos

Salvatges, tot sol, al seu grat, durant un llarg temps, tant llarg, que la Dona no hi va pensar més. Tan sols la Rata-pinyada que penjava cap per avall a l'interior de la Cova, va saber on s'amagava, i tots els vespres se n'anava voleiant a portar-li noves.

Un vespre, la Rata-pinyada digué:
—Hi ha un Bebé dins la Cova. És tot nou, rosa, gras i petit i la Dona en fa gran cas.

—Ah!—digué el Gat en sentir-ho— i el Bebé, de què fa cas?

—Li plauen les coses vellutades, dolces i que pessigollegen. Li plauen coses tèbies per a tenir entre els braços tot adormint-se. Li plau que s'hi jugui. Li plau tot això.

—Ah!—digué el Gat en sentir-ho— llavors el meu temps és vingut.

La nit que seguí, el Gat avançà pels Camins Mullats del Bosc Salvatge i va amagar-se ben a la vora de la Cova fins al matí, que l'Home, el Cavall i el Gos partiren de cacera. La Dona aquell matí feia la cuina, i el Bebé plorava i la destorbava de treballar. Per això el va treure fora de la Cova i li donà un grapat de pedretes per què hi jugués. Però el Bebé seguia en els seus plors.

Llavors el Gat va estirar la seva pota encòixinada i va tocar la galta del Bebé, qui va rompre en una riallada; i el Gat es fregà contra els genolls molsudets i li va fer pessigolles amb la cua, sota la barbata grassoneta, i el Bebé reia. I la Dona, oint-ho, somreia.

Llavors la Rata-pinyada—la petita Rata-pinyada— que penjava cap per avall—digué:

—Oh ma Hostessa, Dona de mon Hoste i Mare del Fill del meu Hoste, un salvatge fill dels Boscos Salvatges és allí que juga ben bellament amb el vostre Bebé.

—Beneït sigui qualsevol nom que se li dongui—digué la Dona posant-se dreta. Jo tenia molta feina aquest matí i m'ha fet bon servei.

En el mateix minut i segon, la pell dissecada de Cavall que penjava, cua avall, a la porta de la caverna, caigué—*wouch...*—perquè es recordà del tracte tingut amb el Gat; i quan la Dona va anar per a recollir-la vet-aquí que veié el Gat instal·lat i repantigat dintre de la Cova.

—Oh ma Enemiga, Dona de mon Enemic i Mare de mon Enemic—va dir el Gat,—sóc jo; perquè tu has pronunciat un mot en lloança meua i jo puc restar dins la Cova d'ara endavant i per sempre. Això sense deixar d'ésser el Gat que va tot sol i tots els llocs li són bons

La Dona s'hi enrabia i estreny els lla-

vis i va prendre el seu fus i es va posar a filar.

Però el Bebé d'ençà que el Gat se li n'havia anat de la vora, plorava i la Dona no assolia fer-lo callar, perquè ell pernejava i es debatia i esdevenia morat.

—Oh ma Enemiga, Dona de mon Enemic i Mare de mon Enemic—digué el Gat—pren un cap del fil que files, lliga'l al teu fus i deixa'l arrossegar per terra i jo t'ensenyaré una Màgica que farà riure el teu Bebé tan fort com ara plora.

—Vaig a fer-ho—digué la Dona—perquè ja n'estic fins al capdamunt, però ni t'en donaré les gràcies.

Lligà el fil al petit fus d'argila i el va fer arrossegar per terra; llavors el Gat va córrer-hi i li donà cops de pota i va fer tomballons i se l'envià per damunt l'esquena i el perseguí entre les potes del darrera i va fer veure que el perdia i li caigué al dessobre altre cop, fins que el Bebé va riure tan fort com havia plorat, i va jugar d'un cap a l'altre de la Cova fins que se'n cansà, i s'instal·là per a dormir amb el Gat entre braços.

Llavors la Dona s'hi enrabia i va desfer-se els cabells i tornà a posar llenya al foc i va treure el gran os de moltó i es posà a fer un sortilegi que li privés de dir un tercer mot de lloança al Gat. Aquesta no era pas una màgica muda; i aviat la Cova va estar tan tranquil·la, que un petit ratolinet, va sortir d'un recó fosc i travessà corrent.

—Oh ma Enemiga, Dona de mon Enemic i Mare de mon Enemic—digué el Gat—aquest ratoli forma part del sortilegi?

—Ui! Oh! Iiiii!... Iiiii!... Socors! No, certament!...—féu la Dona, deixant caure l'os i saltant sobre l'escambell vora el foc i recollint-se els cabells de qualsevol manera, de por que el ratolí no s'hi enfilés.

—Ah!—digué el Gat, obrint els ulls.—Et sembla que el ratolí no em faria mal si me'l menjava?

—No—digué la Dona, relligant-se els cabells—menja-te'l de pressa i jo t'en seré sempre reconeguda.

El Gat no va fer més que un salt i es

—Ara—digué el Gat—jo cantaré al Bebé una cançó que el privarà de despertar-se d'una hora.

I va posar-se a miolar ben baix, ben dolç, ben dolç, ben baix, fins que el Bebé s'adormí.

La Dona va somriure, els mirà tots dos i digué:

—Ho has fet d'allò més bé. No es pot negar que ets molt hàbil, oh Gat!

Al minut, al segon, la fumerola del fons de la Caverna, davallà de cop de la volta—*poff!*—perquè es recordava del tracte fet amb el Gat, i quan es va dissipar, vet-aquí el Gat instal·lat i repantigat a la vora del foc.

—Oh ma Enemiga, Dona de mon Enemic i Mare de mon Enemic, sóc jo; perquè per segona vegada has parlat en ma lloança: i tinc dret a col·locar-me a la vora del foc que manté calentonet, d'ara endavant i per sempre. Això sense deixar d'ésser el Gat que va tot sol i al qual tots els llocs són bons.

cruspi el ratolinet. Llavors la Dona digué:

—Mercès mil cops. El mateix Primer

(Acaba al peu de la pàgina següent)

